

Bernardo Atxaga

Pesmi

GALEBI

Vsak večer se zbirajo galebi
pred železniško postajo:
Tam počivajo njihove ljubezni.

V njihovi knjigi spominov
cvetova sandala:
eden označuje stran mostov,
drugi most samomorov ...

In hranijo tudi fotografijo
berača, ki je nekdam odnašal
dobiček s sejmišča.

A njihovo drobno srce
– tako kot ga imajo vrhovodci –
sploh ni vzdihovalo toliko
kot tisti nori dež,
ki ga skoraj zmeraj prinaša veter,

ki ga skoraj zmeraj prinaša sonce.
Sploh ne vzdihuje toliko
kot neskončno
(tiriti, tiriti),
nenehno spreminjanje
neba in dni ...

ŽIVLJENJE, KI GA GLEDAM

Življenje, ki ga gledam,
hrepeni po skrajnih mejah,
Puščava, gozd, in nič več.

Vidim, da September,
mesec Rdečih Praproti,
objokuje svojo snov;
ki bi bila najraje
samo Sneg, Neizmernost in Volkovi.

Vidim, da Sonce
sanja čisto Luč
in da Noč
objokuje daljne čase,
ko je vse bilo noč.

Gledam tudi v svoje srce
in odkrivam, da njegove želje
povzemajo, na žalost,
v dveh besedah:
besedo Vedno,
besedo Nikoli.

MESTO

Mesto se obleče v scefrana oblačila jeseni;
pršec in žalost rje
so njeni trakovi in tančice,
in luna umira,
beži v megli kot kos
s škrlatnordečo glavo skozi snežni vrtinec;
In s starega mostu (tam so pristajali,
nekdaj, flamski veleposlaniki),
prodajalka časopisov gleda reko
kot slovar neznanih besed;
In luč v proletarskih kuhinjah odpre špranje
znotraj obzidja, berači kopičijo
karton, ki bi ga galebi radi za svoja gnezda;
vlaki izgubljajo spomin pred usodnostjo
tračnic, vozijo brez državljanstva.
In malo naprej, tam, postajne luči,
pijanci, rumen hrup smetarjev,
še en most, prostitutke in konec.
Ob parku se pogovarjajo taksisti o mrtvem boksarju,
mrtvem, kot riba in pevec.
Čas je krhek brokat,
narejen iz večerov, vedno mračnih.

PESMI I

(Utrujeni raziskovalec)

Kaj bi lahko videl, utrujeni raziskovalec,
znotraj stranic kvadratnega metra
žalosti,
razen ceste, ki jih prečkajo limonovci;
kaj bi lahko videl, razen gričev,
ki vonjajo po vinu,
in rdeče ladje, ki jih vodijo nore veslaške posadke?

Morda bi lahko videl kristalne otoke
in mesto, zlato in srebrno, v jutru,
lahko bi videl velikanske kače, tigre
in plave kite, ki se potapljajo v topli
ocean,
lahko bi videl dami, oblečeni v oranžna oblačila,
sedeči ob zidu, razgretim od sonca.

Lahko bi videl vse tiste nepovratne dneve,
ki so šli mimo kot jata namišljenih ptic.

PESMI III

(Lizardi)

Lizardi, prišel je Rimbaud in spraševal po tebi,
 in smo mu rekli,
 da tudi mi čakamo nate,
 da si že dolgo čisto mrtev
 v svoji hiši;
 in smo sedeli tam na travi
 in smo povabili glasnike
 k stolpu Alos,
 da bi videli, če so se vrane spustile v beg
 nad tistimi visokimi stopnicami.
 Potem smo slišali zvonove
 in lajež psov;

Nenadoma si obstal na cesti,
 naredil preval,
 končno si bil z nami,
 a si bil samo
 truplo,
 sedeče na prestolu
 neke jeseni, že izgubljene.
 Nekdo ti je zatisnil oči,
 zbogom, zbogom,
 in se je svitalo nad korenjem,
 na vrtu,
 ko smo te pokopavali,
o petit poète,
 brez pesmi in raket,
 položen v vsej velikosti
 v žamet
 barve pečke marelice.

PESMI IV

(Zastarelo srce)

Ti, ki si kot hiša
narejena iz gline:
Majhno, krhko,
s štirimi sobami;

Ti, ki si polno privida
in se prestrašiš
in jokaš,
ko pride noč;

Ti, ki v mraku
razpadeš na kosce
kot hranilnik,
ko pade na tla;

Ti, zastarelo srce,
glej skozi okno,
glej proti gozdu,
ki že zeleni.

Ti, ki si nekdaj padlo,
kričiš besede
v jeziku,
ki ga ne razumem.

In govoriš *Der Tod*
Ist ein Meister
Und du, Zur Linken,
Des menschen Sinn;

Ko praviš *Helian*,
Einsamen Helian,
Abends grauen
flammendes;

Ti, zastarelo srce,
 stopi v ta gozd:
 nastal sem iz gline,
 kot ti.

Prevedel Ciril Bergles